

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เสียงพี่น้องชาวไทยจากทุกทิศ

โรงพยาบาลสหัสขันธ์ว่าไง (ขาดเครื่องเอ็กซเรย์ครับ) เอ็กซเรย์ธรรมดาหรือ เอ็กซเรย์อะไร (เอ็กซเรย์ธรรมดาครับ) เออ อย่างนั้นเราก็พอเข้าใจ แล้วเอ็กซเรย์มันเป็นยังไง ไม่เคยมีมาแต่ก่อนหรือมีมาแล้วชำรุดทรุดโทรมไป (เคยมีมาก่อนแต่ชำรุดทรุดโทรมไปครับ) เวลาใช้ไม่ได้เลยหรือเป็นยังไง (ใช้ไม่ได้แล้วค่ะ) ใช้ไม่ได้มานานเท่าไร (เดือนหนึ่งค่ะ) หลวงตาก็หนักมากเหมือนกัน สิ่งเหล่านี้ไม่ขึ้นอยู่กับขอโดยถ่ายเดียว ยังไม่ได้ขอเข้าไปเราดูปั๊บแล้วให้เลย ๆ ก็มี ขอไม่ให้ก็มี ขอให้ก็มี ไม่ได้ขอให้ก็มี หลายแบบนะเรา

พอพูดนี้ก็คิดถึงอำเภอบ้านฝาง ขอนแก่น เราเข้าไปในห้องเอ็กซเรย์มองเห็น เอ็กซเรย์ไฟล์ขึ้น มีกระดาษมีอะไรปกคลุมไว้ เห็นไฟล์ขึ้น เรียกว่าไม่ใช้งานหรือใช้งานไม่ได้แล้ว เราก็เลยถาม นี่ที่มันไฟล์ขึ้นมานั้นเป็นเอ็กซเรย์ใช้ไหม (ใช่) แล้วเพราะอะไร เอ็กซเรย์จึงต้องทำอย่างนั้น เขาบอกใช้ไม่ได้ เลยถามเหตุผลถามผล ใช้ไม่ได้มานานเท่าไร พอญาติได้เราก็ให้ทันทีเลย อันนี้ยังไม่ได้ขออนะให้เลย วันนั้นไปฟาดเสียเป็นล้าน ๆ พอเข้าไปโรงพยาบาลนี้ ความกว้างของโรงพยาบาลนี้มีแค่ ๙ ไร่เท่านั้น เหมือนว่าเป็นโรงพยาบาลครอบครัว หมู่บ้านล้อมรอบหมดเลย โรงพยาบาลอยู่นั้น เหมือนว่าเป็นครัว ไม่ใช่โรงพยาบาล เป็นครัวไฟไป

เราก็เลยถาม เป็นยังไงถึงต้องเป็นอย่างนี้ แล้วเนื้อที่มีเท่าไร เขาบอกว่ามี ๙ ไร่ แล้วที่พอจะขยายกว่านี้ไม่มีเหวอ ถามไป ๆ มีแต่งบประมาณไม่มี นี่เราพูดถึงที่ว่าเขาไม่ได้ขอเราให้เลย อย่างเอ็กซเรย์ อ.บ้านฝาง นี่ พอเห็นไฟล์เราก็ถามเหตุผลถามผล แล้วให้เลย แล้วที่นี้อีกเหมือนกัน ถามเหตุผลถามผล ว่ายังพอมีผู้ชายอยู่แต่ไม่มีเงินซื้อ งบประมาณไม่มี เราก็ให้ไปติดต่อ สถานที่ที่เขาขายอยู่ที่ตรงไหน ห่างไกลจากตัวอำเภอนี้ไปเท่าไร ๆ เขาบอกว่าไม่ไกล พอเหมาะเลย จากนั้นไปอย่างมากที่สุดก็เพียงแค่วัสดุหนึ่ง ถ้าอย่างนั้นไปดู ที่มันกว้างแคบขนาดไหน ถามเจ้าของที่เขาให้แล้วบอกเรื่องเราไป หรือบางที่ยังไม่ได้บอกเราอาจมาดูก่อนก็ได้ ให้ติดต่อในเวลาพอประมาณอย่าให้ชักช้าเกินไป เขาก็รีบติดต่อเลย

พอดีเขาก็มาบอก เราก็ติดตามไปเลยแล้วตกลงกัน นี่เรียกว่าซื้อที่ให้หมดเลย ที่เกาตุจะเป็นที่เลี้ยงเด็กไปทำ เพราะยกออกเลย เป็นแต่เพียงบอกว่าเราจะให้เฉพาะสถานที่ ซื้อที่ให้เท่านั้น แต่สิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ให้พยายามของงบประมาณให้ได้นะ แต่หลวงตาตัวเท่าหนูยังซื้อที่ให้โรงพยาบาลทั้งผืน เครื่องก่อสร้างมาจากงบประมาณไม่ได้

มืออย่างเธอ จะเอาที่หลวงตาตันเข้าไปก็ได้ให้มันตีพวกนี้หน่อยว้างั้นเรา เอ้า เอาจริง ๆ นะเรา มันมีส่วนอยู่นั้น พอแทรกเรื่องของเราไปที่ไหนมันจะมีส่วนอยู่ในนั้น ทางโน้น เขาก็เลยตอบมาว่าพอได้ เอ้า ถ้าอย่างนั้นเอาเลย ซื้อเลย อย่างนั้นละเราให้ ดูที่นั่นก็ เป็นที่จำเพาะนะ เราเอาทั้งหมดเลยที่นั่น เป็นอันว่าตกลง มันเท่าไรลำนนะ สองหรือ สามลำนนี่ละ ที่ก็จำไม่ได้อีกแหละ ๒๓ ไร่หรือ ๒๕ ไร่ พอเขาทำเสร็จแล้วเราก็ก็นั่งดูอีกที หนึ่ง ตกลงก็เลยให้ที่ก่อนเอ็กชเรย์ แต่รอสงสัยไม่ทราบว่าได้ให้หรือไม่ได้ให้

เพราะการให้ครั้งนี้ไม่ใช่บ่อย ๆ นะ ร้อยกว่าคันแล้วโรงพยาบาลต่าง ๆ แฉใจ เลยว่าร้อยกว่าคัน แต่เราไม่ไปสนใจนับมันแหละ จำเป็นที่ไหนให้ไป ๆ เรื่อย ๆ ผู้ที่ติดตามจดหรือนับก็อาจมีอยู่ แต่สำหรับเราเองเราไม่สนใจ สั่งเรื่อยให้เรื่อย ๆ

เอ็กชเรย์ใช้ไม่ได้ประมาณหนึ่งเดือนแล้วเธอ (สองเดือนครับ) มันซ่อมไม่ได้ เธอ (ช่างมาประเมินค่าซ่อมแล้วประมาณสามแสนบาท) นี่อาจจะมีการหนุนชาติไทย ของเราก็คงได้นะ เราก็คงเห็นใจ คือมันแบ่งสัดแบ่งส่วน เราก็คงพยายามเต็มเหี่ยวเหมือนกัน คือจะหนุนชาติไทยของเรา โรงงานต่าง ๆ ในเมืองไทยเรา เราจะซื้อของจากโรงงานนี้ ตามที่เราประกาศสอนโลกมาแล้วใช้ไหม ที่นี้มันก็มีอันหนึ่งอีกตอนที่คุณภาพไม่ค่อย เหมือนกัน ถ้าสั่งมาจากนอกคุณภาพก็สูงกว่า ที่นี้เราก็คงเล็งดูคนใช้ คนใช้ก็คนใช้เมือง ไทยนี้แหละ เครื่องมือจะเอามากก็เพื่อให้คนไทย มันเลยพืดเลยเหวี่ยงกันอยู่ ส่วนมาก เลยสั่งจากนอกเพื่อให้เครื่องมือนี้เหมาะสมกับคนใช้ เราว่ากันนะ อันนี้ก็เลยลดไป เสีย อันหนึ่งก็อาจเป็นไปได้ถ้าหากเราจะเทียบนะ อันนี้ก็เพื่อคนใช้ มาแยกมาแยกตกลงส่วน มากก็เอาของนอกมา เพราะฉะนั้นมันถึงแพง ๆ ตลอด

ที่นี้เราก็คงพยายามที่จะหนุนชาติไทยของเรา คือโรงงานอะไรก็ตามในเมืองไทยเรา เรามีนิสัยอย่างนั้นด้วย ตั้งแต่มาเราก็มียังมีเข้าเข้ามาแล้วมาเสริมกันปั๊บถูก ต้องดีงามแล้วติดเลย เพราะฉะนั้นจึงต้องให้ยืมดีในของมืออยู่ของตัว ไม่จำเป็นจริง ๆ อย่างอยู่ภายนอก สร้างเนื้อสร้างหนังตัวขึ้นมาสื เด็กก็เด็กเต็มตัวเป็นไรไป ผู้ใหญ่ขาด แข็งขาดขาดเด็กคนหนึ่งไม่ได้ เด็กเขามีอวัยวะเต็มตัวใช้ไหม นี่เมืองไทยเราบกพร่องใน ส่วนใหญ่ใช้ไม่ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราถึงหนุนอวัยวะของเราให้ดีขึ้น ๆ แน่นหนา มันคงตั้งแต่เด็กถึงผู้ใหญ่ เราเทียบกันอย่างนั้นนะ คือสร้างเนื้อสร้างหนังของเราด้วยการช่วยซื้อของของกันและกัน

ที่แรกมันก็ไม่ค่อยดี เมื่อมีคนซื้อ ๆ ผู้ขายก็มีแก่ใจแล้วขานิชานาญผลิต ต่อไปก็ ค่อยดีขึ้น ๆ สุดท้ายสู้กันกับเขาได้เลย เป็นอย่างนั้นนะ เราจึงปักอยู่ตรงนี้เสมอ อันนี้ เขาก็เริ่มดีขึ้นแล้ว เราก็คงซื้อทั้งภายในซื้อทั้งภายนอกเอ็กชเรย์นะ ส่วนเครื่องมือถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ เราไม่เอาเมืองนอก เราจะเอาแต่ของเมืองไทยเรา ซื้อให้คนไทยเรา เพราะ

เราเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้มาก เฉพาะอย่างยิ่งโรงพยาบาลมากจริง ๆ จึงพอทราบได้ดีว่า เครื่องมืออะไร ๆ เป็นของนอกของใน ต่างกันยังไง ๆ เพราะเขาชี้แจงให้เราทราบหลายครั้งหลายหนก็เลยเข้าใจ

แต่ก็มาคิดถึงเรื่องคุณภาพของมัน ถ้าพอพืดพอเหวี่ยงกันได้เราก็ก็นำของคนไทยเรา ชื่อของคนไทยเรา เพราะเราสงวนมากเนื้อหนึ่งคนไทย สงวนจริง ๆ เป็นธรรมดาเป็นธรรมด้วยนะ คือสงวนด้วยความเป็นธรรม การสร้างเนื้อสร้างหนังเราไม่สร้างของเราเองจะให้ใครมาสร้างให้ มันก็มีเท่านั้นนะ อันนี้ก็บอกกับลูกหลานไปเลยนะ เราจะส่งอาจจะไปเป็นเครื่องมือข้างในก็ได้เมืองนอกก็ได้ เราจะถามหมอเขาเสียก่อน เราจะให้หมอเขาสั่งให้เอ็กซเรย์นะ ให้เลยละ ทางสหัสสันต์ ทางกาฬสินธุ์ก็รู้สึกจะบกพร่องอยู่มากพอสมควร เราได้ช่วยเหลือตลอด ๆ โรงพยาบาลอำเภอ ช่วยไปตรงไหน ๆ รู้หมด

โรงพยาบาลจังหวัดไหน ๆ มากมาน้อยเกี่ยวข้องกับเรา เราจะรู้ไปหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงทราบแง่หนักแง่เบาต่างกัน มาจึงไม่พูดหลายคำ ให้เลย นี่ให้เลยเอ็กซเรย์ เราจะสั่งให้นะ จะสั่งให้เองเพราะมีหมอเหมือนกัน หมอของเราอยู่โรงพยาบาลเป็นผู้รับรองสั่งซื้อสิ่งของทั่วประเทศ เอาหมอคนนี้สบายใหญ่เลยเพราะเขาเป็นหมอ ปุ๊บปั๊บเขาเข้าใจทันที ๆ เขาติดต่อกับพวกเดียวกันได้ทันที ๆ และคล่องตัวด้วย นี่สั่งมาเป็นประจำ ๆ ไม่ว่ารถยนต์ไม่ว่าเครื่องมือเครื่องมือแพทย์อะไร เดียวนี้ให้หมอนี้ทั้งนั้น

แต่ก่อนให้ทางโรงพยาบาลอุดร โรงพยาบาลศูนย์ ถึงขนาดได้ตั้งคณะกรรมการขึ้น ที่แรกสั่งมีคนเดียวสองคนมันไม่ทันเหตุการณ์ เรื่องมันยุ่งเหยิงวุ่นวาย เลยตกลงตั้งคณะกรรมการขึ้นมาวินิจฉัยเรื่องเราสั่งสิ่งของ ก็เลยเป็นกรรมการขึ้นมายุ่งใหญ่เลย ที่นี้เลยตัดอันนั้นออก สั่งหมอคนเดียว รู้สึกว่าตัดความกังวลลงได้มากไม่ลำบากเลย พอสั่งปุ๊บนี้เขาก็สั่งต่อทันที เราสั่งไปหาเขา ทางโน้นสั่งปุ๊บเลยทันที ๆ มาพร้อม ๆ อันนี้ก็ให้หมอนี้สั่งให้

ถ้าพูดถึงเรื่องมีเงินนี้หลวงตาไม่มีนะ ขอให้ลูกหลานทั้งหลายทราบเอา หลวงตามีน้ำใจนี้สำคัญมากนะ เรื่องเงินไม่มี พออยู่ได้ยังไงเราอยู่ได้เลย เช่นอย่างเงินเรายังไม่พอ นี่ เรายังกะไว้ข้างหน้า พอได้มาเราจะเจียดไว้ ๆ พออันนี้มาพอดีให้ อย่างนั้นนะ มันไม่ได้มีเงินเป็นก้อนนะเรานะ มันขนาดนั้นนะหลวงตา สำหรับคนทั้งโลกเขาจะว่าหลวงตานี้มันมีที่สุดเลย มหาเศรษฐีคือหลวงตาบัว เพราะคนมาเกี่ยวข้องมากให้วันหนึ่งเท่าไร อย่างนี้จะเอามาเรื่อย ๆ ผู้ให้-ให้เท่าไร คนนั้นเท่าไร คนนี้เท่า นั้นพัน คนนี้เท่า นั้นหมื่น มา ๆ

เวลาเราจ่ายไปเดียวเท่านี้ หกแสนบ้างเจ็ดแสนบ้าง หนึ่งล้านบ้าง สองล้านบ้าง เขาไม่รู้ นี่ละเขาไม่รู้เวลาเราจ่ายนะ พอสั่งของมาอันนั้นเท่า นั้น ๆ รวมแล้วเช็คหนึ่งใบ

เป็นเงินเท่านั้น เป็นอย่างนั้นนะ เขาไม่รู้ เขาจึงเข้าใจว่าหลวงตานี้มั่งมีมาก เวลาเขาให้ใครก็เห็นกันใช่ไหมละ จำนวนเท่านั้นเท่านี้เห็นกัน เวลาออกเขาไม่เห็น มีแต่ทางเจ้าของบิลเขากับเรา ๆ บิลก็ไม่ทราบว่ากี่ราย เขาก็ทราบเฉพาะของเขา บิลคนอื่นเขาก็ไม่ทราบแต่มารวมอยู่กับเราใช่ไหม เมื่อรวมแล้วอันนั้นเท่านั้น ๆ รวมแล้วเช็คใบนี้เงินเท่านั้น สิ่งทางธนาคารปึงเขาก็จ่ายเป็นเช็ค ๆ ออก บริษัทนั้น ๆ ที่เขาขายในกรุงเทพฯ เรื่องเป็นอย่างนั้นนะ จึงไม่มีใครทราบเวลาหลวงตาจ่ายเงิน จ่ายอยู่อย่างนั้นตลอด

เรื่องมีนี้เราบอกได้ตรง ๆ ว่าเราไม่มี เพราะอำนาจของความเมตตา มันครอบไว้หมด ไม่มีก็ยังไม่อยากให้อยู่ อยากให้ยังงี้ก็มันไม่มี มันก็ยังไม่อยากให้อยู่อย่างนั้นจะว่าไง สหัชชันธ์เราก็เคยผ่านไปแล้วไม่ได้เข้าโรงพยาบาล เราผ่านไปทางกาฬสินธุ์มั้ง ที่แรกไปทางศรีธาตุ วังสามหมอ แล้วแยกไปกาฬสินธุ์ นั้นละผ่านสหัชชันธ์ ดูเหมือนได้ไปคนเดียว นอกนั้นผ่านมากนะ เกี่ยวกับโรงพยาบาลส่วนมาก

เอ็กซ์เรย์เก่าเวลาเราไม่ใช่จะเอาไปทิ้งเลยหรือไปทำประโยชน์อะไรบ้างละ (ส่งคืนกองรังสีครับ) เราถามเฉย ๆ จะทิ้งไว้เฉย ๆ โดยหาประโยชน์ไม่ได้ จึงถามชอกแซกหาผลประโยชน์ของมันจะแยกไปทางไหน ๆ บ้าง เป็นอันว่าสั่งให้แล้วนะ นี่ก็ยังมีอีกตึกยังจะสร้างอยู่นะ เขาก็มาขอ ก็อย่างนั้นแหละเราไม่ได้ว่าง ตึกสองหลังยังไม่เสร็จแต่จวนแล้ว ดูเหมือนจ่ายอีกสักงวด อันหนึ่งดูว่าอีกสองงวด อันหนึ่งงวดหนึ่งก็จะเสร็จ คือจ่ายเป็นงวด ๆ คือตกลงกันในข้อสัญญาว่า ถึงนั้นจ่ายงวดหนึ่งเท่านั้น ๆ สร้างไปถึงนั้นจ่ายงวดหนึ่งเท่านั้น ๆ เป็นระยะ ๆ ไปจนสุดท้าย อันนี้ดูเหมือนอันหนึ่ง แต่ยังเหลืออยู่ประมาณงวดหนึ่ง อีกหลังหนึ่งดูเหมือนประมาณสองงวด อันนี้หมายถึงตึก

ทีนี้เครื่องอุปกรณ์ในตึกอีกไม่ใช่เล่นนะ เช่น โรงพยาบาลอากาศอำนวยนี้ ๓๐เตียง เครื่องอุปกรณ์ในนั้นทั้งหมด เราก็บอกจะให้แล้วตั้งแต่เริ่มให้ตึก ก็สั่งเขาไว้ว่าให้อันนี้จวนเสร็จเสียก่อนแล้วมีรายการอะไร ๆ ค่อยบอกไป แล้วอันหนึ่งเขาก็บอกจะส่งรายการมาอีก อันนี้ก็เครื่องอุปกรณ์เหมือนกัน คือไม่ใช่ว่าเสร็จนั้นแล้วมันเสร็จเรียบร้อยไป ๆ นะ ไม่ได้เสร็จ ส่วนใหญ่แล้วก็ส่วนย่อยอีก

เราก็บอกตรง ๆ ไปเลย คือส่วนใหญ่ เหมือนอย่างแกงเรานี่แหละ แกงหม้อนี้ไปหลายแห่ง เราแบ่งแห่งละใหญ่ ๆ จากแกงหม้อนี้นั้น นั้นแห่งหนึ่งนี่แห่งหนึ่งหมายถึงตึกแต่ละหลัง ๆ ทีนี้เศษย่อยที่มันเศษเหลืออยู่กันหม้อนั้น อันนี้เป็นช้อน ๆ นี้จะมาแบ่งให้ตามหลัง ๆ คือว่าเครื่องอุปกรณ์อันใหญ่ให้ไปแล้ว ทีนี้อุปกรณ์จะมาตามหลังให้เป็นช้อน ๆ แบ่งที่นั่น ๔ ช้อน แบ่งที่นั่น ๕ ช้อนไปเรื่อย คือจะเอาทีเดียวไม่พอต้องตามหลังเรื่อยอย่างนี้ มันเสร็จทีเดียวไม่ได้ เพราะเราไม่มีเงิน มีแต่น้ำใจ จึงต้องทำอย่างนั้น นี่ก็จะย้อนหลัง พอเขาเสร็จนี้แล้วก็ให้เขาเขียนรายการเครื่องอุปกรณ์ในตึกมา

แต่ละแห่ง ๆ นี่เราก็จะพยายามตามนั้นพิจารณาตามนั้นเป็นชั้น ๆ ไปเรื่อย ๆ ที่นี้ส่วนใหญ่ขึ้นอีกทางนั้น เราเอาหม้อใหญ่ไปอีกทางนั้นแล้ว ที่นี้หม้อเล็กก็ตามกันไปนั้นแหละ อย่างนี้เรื่อยนะ ช่วยตลอด

เพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าพูดตามหลักความจริงแล้วเรียกว่า เราไม่มีเงิน ไม่เคยมีแต่ไหนแต่ไรมา ไม่ใช่ไม่มีในเวลาช่วยโลก เราช่วยมาตลอดตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ไม่เคยเก็บเงิน ไม่เคยมีสำหรับวัดนี้ที่จะให้เก็บเงินเก็บทอง ไม่มีเลย ได้มาเท่าไรก็ออก ๆ เริ่มตั้งแต่คนทุกซ์คนจน สถานสงเคราะห์ จากนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ก้าวไปเรื่อย ๆ จนสถานที่ราชการ ราชการก็กำลังเวลานี้ นี่ก็เรือนจำอุดรกำลังก่อสร้าง ห้องน้ำทิ้งหญิง ทั้งชายทั้งหมดเลย ประมาณสัก ๓๐ กว่าห้อง นี่เราก็ให้หมดเลย ให้เขาเอานักโทษมาทำงานของเขาเอง เราจะเป็นคนคอยจ่ายเงิน มากน้อยเพียงไรเราจะจ่ายให้หมดเลย กำลังทำเวลานี้ อย่างนั้นละ มันมีหลายแห่งหลายหนมองไม่ทันนะการจ่ายเงินของเรา

แล้วผู้ที่มาติดต่อถ้าเราจะให้ทุกราย ๆ โอ้ย ตายเลยวัดป่าบ้านตาด ประตูดินนี้ปิดไม่ได้เลย พวกที่จะมาขอความช่วยเหลือ อ้าว ขนาดนั้นจริง ๆ นี่นะ เราปิดไว้ ๆ เพราะเราไม่มีเงินจะให้ รอไว้ก่อน ๆ พอเป็นไปบ้างแล้วเราก็ค่อยทยอยให้ ๆ อย่างนั้นตลอดมานะ ที่จะให้ตามที่มาขอจริง ๆ โอ้ย ไม่มี หมดไม่มีเหลือ ตลอดเลยนะ เราจึงได้ทราบเรื่องคนทุกซ์คนจน แต่ส่วนย่อย ๆ ที่มาเกี่ยวข้องกับเรา เราก็จบทราบได้แล้วเพียงเป็นจุด ๆ ที่มากกว่านั้นเป็นยังงี้ มีแต่คนทุกซ์คนจนเต็มโลกเต็มสงสาร มันตีขนาดนั้นละตีความหมาย จึงทราบไปได้หมดแล้วไม่ผิดด้วยนะ

โอ โลกมันอยู่ด้วยความบกพร่อง หาความสมบูรณ์พูนผลไม่มีเลย ไปที่ไหน ๆ ใหญ่ก็ทุกซ์สมใหญ่ ไม่ใช่ว่าใหญ่จะมีความสุขความสบายมาก นั้นละกองทุกซ์มากอยู่ที่จุดใหญ่ ๆ นะ เอาธรรมจับเข้าไป ๆ เห็นหมดเลย ก็เลสมันปิดไว้ ๆ ไม่ให้เห็น เอาแต่เครื่องหลอกลวง คนนั้นเขามั่งเขามีเขาดีเขาเด่น เขามียศถาบรรดาศักดิ์ เขามีดีกรรมบ้านช่อง เขามีบริษัทบริวารมาก เขามั่งเขามีเขามีหน้ามีตาเขามีความสุข ชี้หมาอะไรว่าจั้นนะ พอเอาธรรมจับล้างไปหมด เห็นหมดเลยจะว่าไง อย่าเอามาอวดธรรมหนาว่าจั้นเลย

กองทุกซ์มีเป็นลำดับลำดับตั้งแต่ย่อยถึงใหญ่ กองทุกซ์ใหญ่อยู่นั้นนะ เราอย่าเข้าใจว่าความสุขใหญ่จะอยู่นั้น กองทุกซ์จะมีอยู่กับตาสีตาสานะ ความจริงจริง ๆ แล้วตาสีตาสานะไม่ค่อยมีความทุกซ์มากนักนะ ตัวใหญ่ ๆ นั้นตัวมีความทุกซ์มากที่สุดเลย หมุนอยู่ในหัวใจนี้ หมุนตัว ๆ ทางนอกทำท่าโอ้อ่า ทุกสิ่งทุกอย่างแต่งเนื้อแต่งตัวโก้หรู หูหราฟู ฟ่าน่าเกรงขาม เกรงขามชี้หมาอะไร นั้นตอบกันเข้าไป ธรรมจับดูแล้วมีแต่ถึงขั้นทั้งนั้น

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศขนาดนั้นนะ แต่ไม่มีใครเห็นด้วยซี พระพุทธเจ้าสอนโลก จึงสอนยาก เพราะโลกไม่เห็นด้วย

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้มาท้อพระทัย บรรดาสาวกอรหันต์ก็เหมือนกัน ท่านก็ท้อตามหัวใจของท่าน แทนที่ เออเอาละที่นี่ เราสำเร็จแล้วจะสอนโลกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย โอ้ย ไม่มีนะ คือสิ่งที่จะยกหนักมากขนาดไหน อันนี้ก็ว่ามีน้ำหนักมาก แต่สิ่งที่ให้ยกนี้มันเต็มโลกธาตุเลย มันไม่หวาดไม่ไหว ถ้าเขายอมรับยังค่อยยังเชื่อ ยกแล้วมันยังไม่ยอมขึ้น มันเหมือนกับอาจารย์เฟื่องกับท่านอาจารย์ลีต่อสู้กัน ไม่ใช่ขันทนนะ พุดอยู่วัดคลองกุ่มน่ะ

วันนั้นท่านอยู่ว่าง ๆ ๓ คน เด็กคนหนึ่งชื่อธรรมบุญ อาจารย์เฟื่องนั่งอยู่ด้วยกัน คุยไปคุยมาท่านคิดยังไม่รู้จะเอา นิ่งภาวนา เอา บุญขึ้นเราจะให้ขึ้น ว่างั้นนะ ท่านให้นั่งขัดสมาธิเขาก็เคยแล้วเด็ก พอนั่งปั๊บ เอาขึ้น ๆ ท่านก็ทำมือ เด็กคนนั้นก็ขึ้นจริง ๆ ได้ประมาณสักศอกกว่า แล้วท่านก็ค่อย ๆ ลดค่อย ๆ ลงลงไป ทางนี้ก็คิดคึกคัก อาจารย์เฟื่องจะต่อสู้ครูจะไม่ให้ขึ้นว่างั้นเถอะ นี่ยังงั้นท่านเอาเด็กขึ้นเสร็จแล้วท่านก็จะมาเอาเราขึ้น เราจะไม่ขึ้นว่างั้นนะ ฟันท่านอยู่ในใจ

สักเดี๋ยวก็น่า เอา เฟื่องขึ้น ทางนี้ก็ตั้งท่าจะสู้ โห้ย ถ้าหากว่ารอไปอีกนิดหนึ่งขึ้นเลย ว่างั้นนะ พอว่างั้นทางนี้ก็กำหนดลงเหมือนกับว่าหินทั่วโลกนี้เอามากองทับหัวท่านเฟื่องหมด ทับเพื่อให้มีน้ำหนักให้ธรรมท่านยกขึ้นไม่ได้ เอา ขึ้น ๆ โอ้ย ตัวโยกคลอนไปหมดมันจะขึ้นท่านว่า ทางนี้ก็กำหนดไว้มันจะขึ้น ท่านก็เลยหยุด มันจะขึ้นจริง ๆ ถ้ารออีกสักนิดขึ้นว่างั้นนะ ท่านก็ยอมรับนะถ้าวอีกนิดหนึ่งขึ้น เราก็จะตายแล้วเราจะสู้ท่านไม่ไหว เราก็จะถอยแล้วพอดีท่านก็เลยหยุด ท่านบอกว่า ชี้ดี๊ ท่านว่าเท่านั้น นั่นละพลังของจิตเป็นอย่างนั้น

ท่านอาจารย์ฟันพลังของจิตเก่งมากนะ มีเป็นองค์ ๆ ไม่ทั่วกัน คืออันนี้ไม่ใช่ธรรมจำเป็นในความบริสุทธิ์ ถ้าความบริสุทธิ์ต้องแบบเดียวกันหมด เป็นแบบอื่นไปไม่ได้ ธรรมที่เป็นธรรมแก่เข้าไปเพื่อความบริสุทธิ์ อริยสัจ ๔ ปึงเข้าไปเลยเพื่อความบริสุทธิ์ อันนี้เป็นปลีกเป็นย่อยออกไป แล้วแต่ท่านผู้ใดมีนิสัยวาสนาได้ทำความปรารถนาไว้อย่างไรให้เด่นในทางไหน เช่น นอกจากความบริสุทธิ์แล้ว จะให้เด่นในทางไหนบ้าง ท่านก็เป็นไปตามนิสัยของท่าน เวลาสำเร็จขึ้นมาแล้ว องค์นี้จึงเด่นทางนั้น ๆ ไม่เหมือนกัน นี่เรียกว่ากิ่งก้านสาขา ส่วนต้นลำเหมือนกันหมด

ด้วยเหตุนี้พระพุทธเจ้าท่านทรงตั้งสมณศักดิ์พระว่า เป็นเอตทัคคะ ๘๐ องค์ เป็นพระอรหันต์ล้วน ๆ องค์นี้เลิศทางนี้ ๆ องค์นี้เลิศทางนั้น ๆ ถึง ๘๐ องค์ ไม่ซ้ำกัน

คือเลิศคนละทาง ๆ นี่หมายถึงว่ากึ่งก้านของท่าน นิสสัยวาสนาของท่านไม่เหมือนกัน ขึ้นตามส่วนของตัวเอง ส่วนความบริสุทธิ์นั้นเสมอกันหมด

นี่เราพูดถึงเรื่องกำลังจิตท่านอาจารย์ลี มีหลายองค์นะ กำลังจิตมีหลายองค์อยู่ ท่านเด่นในทางนี้มี สำหรับท่านอาจารย์ผั่นก็เหมือนกันกำลังจิต ท่านอาจารย์ลีนี้ก็กำลังจิต พุ่งไปทางไหนนี้ไปเลย อย่างรถวิ่งไปนี่กำหนดบีบให้หยุด-หยุดเลยไปไม่ได้ พลังของจิตก็เข้าเลยไปไม่ได้เลย หลวงปู่ผั่นก็เหมือนกัน ท่านได้ระวางเวลาท่านขึ้นเรือเหาะเหาะบิน ท่านว่าท่านระวางมากท่านว่างั้น ถ้าไปรถยนต์ก็ธรรมดาเราไม่ไปสนใจกับมัน อยู่ธรรมดา ๆ ถ้าไปเครื่องบินนี่มันเป็นทีเป็ลี่ยว ๆ จิตมันมักจะคิด ท่านว่างั้นนะ ต้องได้หักห้ามเอาไว้ไม่ให้มันเข้าไปยุ่งในเครื่อง คือถ้ากระแสจิตเข้าไปในเครื่อง เครื่องจะหยุดเดี่ยวพังทั้งเขาทั้งเราท่านว่า

ท่านจึงคิดไปธรรมดา ๆ ท่านยกตัวอย่างตอนที่เผาศพพ่อแม่ครูอาจารย์มัน เขาเอาเครื่องบินมาลงที่สนามบิน นั่นละที่ทำงานศาลากลางทุกวันนี้เป็นสนามใหญ่ เครื่องบินลงตรงนั้นหน้าวัด เขาคิดนาทีละ ๔๐ บาท คนจ้างขึ้นอีกทีก็ละ ทีนี้เขาก็มาขอท่านให้ขึ้นเครื่องบิน ท่านไม่ได้จ้างแหละเขามาขอให้ขึ้น ท่านก็ว่าจะไปไหนละขึ้นไปไหนละ โอ้ย แล้วแต่ท่านอาจารย์จะไปแหละ ถ้าขึ้นแล้วท่านอาจารย์บอกก็แล้วกัน ท่านก็เลยไปขึ้น มันไม่ ๒ นาทีละซี พอท่านขึ้นก็ฟาดจากสนามไปถึงขอนแก่น บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ อุบลฯ ไปหมดเลย ไปเครื่องบินครูเดียวเท่านั้นแหละไปหมด ดูที่นั่นที่นี้เขาพาไปดู จะไปดูที่ไหนบ้างเขาก็พาไปเรื่อย ๆ เราก็ดูเพลินไป ๆ แต่ระวางจิตท่านว่างั้นนะ คือไม่ให้จิตเข้าเครื่อง ถ้าจิตเข้าไปเครื่องแล้วพังทั้งเขาทั้งเรา จิตต้องปล่อยให้เบา ๆ ไปธรรมดา ๆ นี่ท่านพูดเองนะ คือธรรมดาจิตเราคิดส่งไปยังไง เข้าไปในเครื่องก็ให้ธรรมดาก็ไม่เป็นไร คิดธรรมดา ๆ ไป ถ้ามีจ้อบับน้ำมันจะพุ่งว่างั้น อย่างนั้นนะ พลังจิตเป็นอย่างนั้นมันต่างกัน ผู้บำเพ็ญธรรมจึงต่างกัน

ฤทธิ์ของจิตพลังจิตอย่าเอาอะไรมาเทียบไม่ได้นะ ไม่มีอันใดเลิศเลอหรือแปลกประหลาดอัศจรรย์เกินคาดเกินหมายยิ่งกว่าจิตนะ อันนี้ฝึกฝนอบรมให้ดี ถึงไม่ได้เป็นไปตามที่ว่า ๆ คนละแขนง ๆ ก็ตาม อันใหญ่ที่ของท่านเป็นของท่านทุกองค์ ๆ นั้นเหมือนกันหมด นี่ละอันใหญ่มาก จิตพระอรหันต์พระพุทธเจ้าอันนี้อันใหญ่มากที่สุดเลย ส่วนกึ่งก้านสาขาแล้วแต่ท่านผู้ใดจะทำความปรารถนาไปในแง่ใด จากนี้ก็ออกไปตามแง่ นั้น เวลาสำเร็จแล้วความปรารถนาสำเร็จตั้งแต่วันบริสุทธิ์มาแล้วความปรารถนาก็เต็มภูมิ นี่จะเอาไปใช้ในทางไหนก็ได้ทางนั้น ๆ นอกจากความบริสุทธิ์นี้แล้ว มันจึงต่างกัน บรรดาสาวกทั้งหลายจึงไม่เหมือนกัน ต่างกันอย่างนี้ละ

เราพูดไม่ได้แต่เรื่องคนอื่น เจ้าของโมไม่ได้นะไม่ทราบยังงี้ ก็มันไม่มีให้โม เราอยากโม่ะนี่ เราอยากโม่ยิ่งกว่าครูบาอาจารย์ทั้งหลายเสียอีก แต่มันไม่มีเราจะโม่ไม่ได้ใช่ไหมละ มันก็อยู่หมัดละเข้าใจไหม

สรุปทองคำ ดอลลาร์วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๔๔ ทองคำได้ ๕ บาท ๙๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๑๖ ดอลลาร์ทองคำที่ต้องการมอบคลังหลวง ๔ พันกิโลได้มอบแล้วเวลานี้ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากการฝากและมอบแล้วเวลานี้ได้อีก ๔๐๙ กิโล ๔๘ บาท ๙๒ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๔๗๒ กิโลยังขาด ๑,๕๒๘ กิโลเท่านั้น เอาหามาเอาให้ได้ทีเดียวไม่ถอย

พี่น้องชาวไทยเราให้ต่างคนต่างหนุนนะ เราได้ผู้นำเวลานี้รู้สึกทั่วหน้าประชาชนในกรุงสยามเราพร้อมเพรียงด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานไปกับผู้นำปัจจุบันนี้เป็นอย่างมากนะ นี่เสียงนี้มาจากทุกทิศทุกทางมาเข้าหลวงตาบัว หลวงตาบัวจึงนำเอาเสียงพี่น้องชาวไทยเราที่มีความยินดียิ้มแย้มแจ่มใสอนุโมทนากับการดำเนินงานของท่านนายกรัฐมนตรีคือคุณ ทักษิณ ชินวัตร เวลานี้พี่น้องทั้งหลายมีความยินดีทั่วหน้ากันฝากคำอันนี้มากับหลวงตาบัว หลวงตาบัวจึงได้นำคำอันนี้ออกกระจายให้พี่น้องทั้งหลายทราบและให้ท่านนายกรัฐมนตรีทราบด้วยว่า กรุณาดำเนินไปเถิดเพื่อชาติไทยของเราจะได้เจริญรุ่งเรือง ด้วยวิธีการของท่านที่เต็มไปด้วยความเมตตา ประหนึ่งว่าองค์ศาสนาอยู่กับท่านผู้นำเองเวลานี้ เอาละพอ เข้าใจไม่ใช่หรือที่พูดนี้

ลูกศิษย์ ท่านนายกก็เคยให้ข่าวบอกว่าเขาใช้หลักเมตตาธรรมนำหน้าในการบริหารประเทศชาติบ้านเมือง

หลวงตา ก็อย่างนั้นนี่ โห เมตตาไปไหนนี้เป็นน้ำดับไฟพิบๆ ไปเลยนะกิเลสเป็นเหมือนไฟได้เชื้อ เผาเรื่อยไม่มีเมืองพอ เผาตลอดๆ มีเชื้อมากเท่าไรยิ่งเผาสูงๆ น้ำดับไฟนี้คือธรรมดับไปเรื่อยๆ ให้อยู่พอประมาณๆ นี่ละจึงว่าน้ำดับไฟ คือธรรม

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd